

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/170/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118212418
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5118212418.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v právnom spore žalobcu: C. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XX, zastúpeného splnomocneným zástupcom Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Hlavná 31, Trnava, IČO: 36 865 281, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubáňiho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 1.149,06 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 46Csp/62/2018-207 zo dňa 22. mája 2019, v spojení s opravným uznesením č. k. 46Csp/62/2018-244 zo dňa 17. júna 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu, v spojení s opravným uznesením, potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 46Csp/62/2018-207 zo dňa 22. 05. 2019, v spojení s opravným uznesením č. k. 46Csp/62/2018-244 zo dňa 17. 06. 2019, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.149,06 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania a trov konania o neodkladnom opatrení v rozsahu 100 %.

V odôvodnení konštatoval, že žalobou doručenou súdu dňa 21. 08. 2018 sa žalobca domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1.149,06 eur, predstavujúceho plnenie žalobcu na základe Žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500116631 a Dohody o poskytnutí služieb a Žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500116633 a Dohody o poskytnutí služieb, obe zo dňa 26. 05. 2015, na ktoré žalovaný nemal nárok z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov poskytnutých na základe uvedených úverových zmlúv a neplatnosti dohôd o poskytnutí služieb.

Citujúc ust. § 39, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 5, 6, § 451 ods. 1, 2, § 563 Občianskeho zákonníka, čl. 6 bodu 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) súd žalobe žalobcu vyhovel.

Vychádzajúc z príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. súd dospel k záveru, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi stranami sporu na základe úverových zmlúv je vzťahom spotrebiteľským.

Na základe prvej zmluvy (č. 8500116631) žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver s úverovým rámcom vo výške 1.500,- eur, vyčerpanú sumu sa žalobca zaviazal splácať mesačne vo výške 46,99 eur, s počtom splátok 42. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru vyplýva splatnosť prvej splátky

úveru 01. 07. 2015 a poslednej splátky úveru 01. 12. 2018. Výška celkovej čiastky, ktorú musí dlžník zaplatiť je 2.123,88 eur, RPMN 25,42 %, ročná úroková sadzba 17,40 %, priemerná RPMN 37,67 % a výška poplatku podľa dohody o poskytovaní služieb 81,82 eur, poplatok za poskytnutie úveru 150,- eur. Žalovaný žalobcovi vyplatil na základe predmetnej zmluvy sumu 1.350,- eur, nakoľko poplatok uvedený v bode 5 a 6 predmetnej zmluvy si hneď započítal na poskytnutý úver. Žalobca žalovanému postupnými platbami uhradil sumu 2.052,48 eur.

Na základe druhej zmluvy (č. 8500116633) žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver s úverovým rámcom vo výške 780,- eur, vyčerpanú sumu sa žalobca zaviazal splácať mesačne v splátkach vo výške 24,43 eur, s počtom splátok 42. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru vyplýva splatnosť prvej splátky úveru 01. 07. 2015 a poslednej splátky 01. 12. 2018. Výška celkovej čiastky, ktorú musí dlžník zaplatiť je 1.104,06 eur, RPMN 25,40 %, ročná úroková sadzba 17,39 %, priemerná RPMN 37,67 % a výška poplatku podľa dohody o poskytovaní služieb 42,54 eur, poplatok za poskytnutie úveru 78,- eur. Žalovaný žalobcovi vyplatil na základe predmetnej zmluvy sumu 702,- eur, nakoľko poplatok uvedený v bode 5 a 6 predmetnej zmluvy si započítal na poskytnutý úver. Žalobca žalovanému postupnými platbami uhradil sumu 1.148,58 eur.

Súd úroky uvedené v zmluvách o revolvingovom úvere vyhodnotil ako rozporné s dobrými mravmi z dôvodu ich neprimeranosti. Úrok za úver vo výške 17,40 % a 17,39 % súd považoval za úrok v rozpore s dobrými mravmi, pretože dvojnásobne prevyšuje priemerné úrokové miery podobného úveru v čase uzavretia zmluvy o úvere, z ktorého dôvodu je takéto dojednanie neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Poskytnutý úver je preto bezúročný. Súd zároveň dospel k záveru o absencii náležitostí vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z. z. v úverových zmluvách, keď tieto neobsahujú termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z.). Tento údaj podľa súdu nemožno odvodzovať od termínov jednotlivých splátok odpočtom počtu dní od uzavretia zmluvy a počtu splátok, nakoľko takýto postup nie je konformný so zmyslom a účelom sledovaným takto zakotvenou podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ musí už na prvý pohľad, bez akýchkoľvek matematických operácií, presne vedieť, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t. j. ktorým dňom. Pokiaľ žalobca listom zo dňa 26. 05. 2015 oznámil žalovanému údaje o schválení úvere (okrem iného aj termín konečnej splatnosti), žalovaný sa ako dlžník dozvedel niektoré z podstatných povinných náležitostí zmluvy o úvere až po tom, čo podpísal listinu označenú ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere, pričom zákon vyžaduje, aby už pri uzatvorení zmluvy boli zmluvnými stranami dohodnuté a ustálené všetky povinné náležitosti zmluvy, čo v tomto prípade nebolo dodržané. Zo zmlúv o úvere a ani zo samotného Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zároveň nevyplýva, že by toto oznámenie malo byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, resp. že by k tejto bezpochyby prináležalo a tvorilo s ňou jeden celok. I z uvedeného dôvodu sa v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. považuje úver za bezúročný a bez poplatkov.

Okresný súd sa stotožnil aj so žalobcom namietanou absenciou náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z., t. j. absenciou uvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Potom čo mal súd z tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nepoprel, za preukázané, že žalobca na úvere č. 1, ktorý bol poskytnutý vo výške 1.350,- eur, v prospech žalovaného uhradil sumu 2.052,48 eur, t. j. preplatil istinu poskytnutého úveru o sumu 702,48 eur a na úvere č. 2, ktorý bol poskytnutý vo výške 702,- eur a žalobca v prospech žalovaného uhradil sumu 1.148,58 eur, t. j. preplatil istinu poskytnutého úveru o sumu 446,58 eur, spolu 1.149,06 eur, uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) a žalobcovi, ktorý bol v konaní plne úspešný priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C. s. p. odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zmeny spočívajúcej v zamietnutí žaloby žalobcu, alternatívne jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Nesúhlasil s názorom súdu, že uzavretá zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru a údaj o počte, výške a termínoch jednotlivých splátok spočívajúci v rozpísaní tej - ktorej splátky, z ktorého dôvodu je úver z uvedenej zmluvy bezúročný.

Namietal, že neuvedenie konečnej splatnosti úveru nemôže, a nikdy nemohlo, byť v zmysle úniijného práva dôvodom pre bezúročnosť úveru, v ktorej súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 146/2017, v zmysle ktorého je potrebné vždy sa pokúsiť o eurokonformný výklad práva. Náležitosť

„konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z. z. a táto náležitosť bola páve z dôvodu dodržiavania úijného práva vylúčená.

Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa.

Súd prvej inštancie zároveň nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola totiž v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok a spôsobom vyplývajúcim z č. 4, ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Podporne poukázal aj na už citované rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, ktorý ohľadne splatnosti splátok uvádza, že nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Z uvedeného je možné analogicky vychádzať aj pri určení termínu konečnej splatnosti úveru.

V súvislosti so záverom súdu o absencii členenia splátky žalovaný namietal, že súd svojím postupom a rozhodnutím porušil povinnosť vykladať vnútroštátne právo v zhode s úijným právom, keď znenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je dôsledok nedokonalosti implementačnej činnosti a jeho výklad by preto mal byť v súlade s výkladom smernice 2008/48/ES, ktorý prezentoval úijný súd v rozhodnutí C-42/15. Takýto výklad nie je výkladom contra legem, teda nepopiera účel zákona.

Žalovaný napokon namietal, že pokiaľ súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v konaní nepreukázal výpočet RPMN, z odôvodnenia nevyplýva vo vzťahu k akým dokázaným skutočnostiam by mal tento dôkaz/výpočet predkladať a najmä v súvislosti s akým zákonným ustanovením je na mieste záver uvádzaných súdom ako dôsledok nepredloženia výpočtu RPMN.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

V nadväznosti na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-42/15, na ktoré poukazoval žalovaný, uviedol, že súdny dvor nie je oprávnený vykladať vnútroštátne právo a ani posudzovať konkrétny vnútroštátny súdny spor a jeho právne posúdenie. Súdny dvor EÚ v rozhodnutí poskytuje vnútroštátnym súdom iba výklad smernice a nie výklad vnútroštátneho práva. Pokiaľ ide o účinok smernice, priamy účinok smernice je možný len vo vertikálnych vzťahoch a len za podmienky, že fyzickej osobe alebo právnickej osobe poskytuje jasné a presné právo. Priamy účinok smerníc v horizontálnych vzťahoch medzi fyzickými osobami, fyzickými osobami a právnickými osobami a vice versa nie je možný. Výklad práva v súlade s právom Európskej únie nie je pritom možný v prípade, ak by sa právo vykladalo contra legem alebo v rozpore so zásadou právnej istoty.

Nesúhlasil ani s poukazom žalovaného na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017, majúc za to, že v slovenskom právnom poriadku neplatí princíp viazanosti akýmikoľvek predchádzajúcimi rozhodnutiami v odlišných veciach. Súd je pri výkone svojej právomoci viazaný iba ústavou, medzinárodnými zmluvami schválenými a ratifikovanými zákonom stanoveným spôsobom, ústavnými zákonmi a zákonmi. To znamená, že aj keď súd aplikuje rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky alebo judikát, je povinný skúmať, či sú v ňom uvedené závery súladne so zákonom. Súdny judikát alebo iné rozhodnutie môže súd použiť, ak po zohľadnení jeho právnych záverov dospeje k názoru, že tieto právne závery sú súladné so zákonom.

Vo vzťahu k námietkam žalovaného ohľadne termínu konečnej splatnosti žalobca poukázal na rozhodovaciu prax všeobecných súdov, ktoré dlhodobo a konštantne rozhodujú, že pojem „termín konečnej splatnosti“ sa vykladá ako konkrétny dátum s uvedením dňa, mesiaca a roka. Týmto výkladom je možné zabezpečiť najvyššiu mieru ochrany spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere, kedy každý spotrebiteľ bez pochyby vie, dokedy bude zmluva o spotrebiteľskom úvere platiť a dokedy budú trvať jeho povinnosti z nej vyplývajúce. Rozhodnutia súdov za niekoľko rokov vytvorili stav právnej istoty ohľadom toho, ako sa bude uvedené zákonné ustanovenie vykladať a prijatím iného výkladu uvedeného zákonného ustanovenia by sa dospelo do stavu, že takýto nový výklad bude zasahovať a narúšať stav právnej istoty, ktorý je v spoločnosti vytvorený.

Pokiaľ ide o splátky spotrebiteľského úveru, aj v tejto súvislosti poukázal na možnosť použitia smernice Európskej únie vo vnútroštátnom práve, keď podľa jeho názoru by, vzhľadom na ust. § 9 ods. 2 písm. l)

zákona č. 129/2010 Z. z., výklad, ktorý sa snaží použiť žalovaný, znamenal neprípustný výklad v rozpore so znením tejto normy, t. j. výklad contra legem.

4. Žalovaný na vyjadrenie žalobcu nereagoval.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a tento podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil, vyhodnotiac odvolanie žalovaného ako nedôvodné.

6. Pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd, v nadväznosti na odvolacie námietky žalovaného, uvádza, že v konaní nebolo sporným, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným založený zmluvami o revolvingovom úvere č. 8500116631 a č. 8500116633 zo dňa 26. 05. 2015 je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalovaný závery súdu prvej inštancie v tomto smere ani nenamietal.

7. Pre spotrebiteľský úver sa v zákone č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom v čase uzavretia úverových zmlúv) z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a obsahové náležitosti zmluvy, ktoré sú vymedzené v § 9 ods. 2 uvedeného zákona. Ustanovenie § 11 ods. 1 cit. zákona následne vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

8. Jedným z dôvodov, pre ktorý okresný súd vyhovel žalobe žalobcu, bola absencia údaju o termíne konečnej splatnosti úveru v úverových zmluvách uzavretých medzi žalobcom a žalovaným (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z.), v dôsledku čoho sú dotknuté úvery bezúročné a bez poplatkov, ktorá skutočnosť mala za následok vznik bezdôvodného obohatenia (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka) na strane žalovaného, a to v rozsahu sumy zaplatenej žalovanému žalobcom nad rámec poskytnutej istiny úverov.

9. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti úveru, odvolací súd uvádza, že hlavný význam ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. spočíva v tom, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný v akých termínoch, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti zo zmluvy. Vyžaduje sa teda presná špecifikácia termínov splatnosti jednotlivých splátok a konečnej splatnosti celého úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Čo sa týka konečnej splatnosti úveru, odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že táto musí byť uvedená v zmluve spôsobom umožňujúcim spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti. Zákonodarca vyžadovaním uvedených náležitostí kladie dôraz na ochranu spotrebiteľa, ktorému musí byť zo znenia zmluvy zrejmé, kedy presne nastane posledný deň splatnosti úveru a aká dlhá bude doba trvania zmluvy. Vyplýva to aj z jazykového výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. Predmetné ustanovenie jednoznačne pojednáva o konečnej splatnosti úveru, teda o jednom konkrétnom termíne. Termín konečnej splatnosti má byť zásadne vyjadrený ako deň, mesiac a rok, prípadne iným obdobným konkrétnym spôsobom nevyžadujúcim zložité matematické či logické operácie. Spotrebiteľ musí už na prvý pohľad, bez akýchkoľvek zložitých matematických operácií, presne vedieť kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (obdobne napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29. 01. 2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/140/2018 zo dňa 27. 06. 2018, rozsudok Krajského súdu v Žiline 11Co/160/2018 zo dňa 31. 07. 2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/1546/2014 zo dňa 22. 10. 2015, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19. 09. 2012).

10. Pokiaľ žalovaný v tejto súvislosti analogicky poukazyval na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Home Credit c/a Klára Bíroová sp. zn. C-42/15 zo dňa 09. 11. 2016, odvolací súd súhlasí so záverom, že termín konečnej splatnosti úveru nemusí byť uvedený vždy len konkrétnym dátumom (i keď by tomu tak v zásade malo byť), tento však musí byť uvedený tak, aby podmienky zmluvy umožnili spotrebiteľovi bez ťažkostí a zložitých výpočtov identifikovať termín konečnej splatnosti úveru. Uvedenie počtu splátok, v prípade vyššie v texte uvedených úverových zmlúv, navyše bez uvedenia dňa v mesiaci, v ktorom má byť splátka splatná, však takýmto jednoznačným spôsobom nie je. Konečný termín splatnosti, ktorý by mal byť spotrebiteľovi známy už v čase uzavretia zmluvy, nie je možné vyvodiť

ani zo zmluvných dojednaní, ktoré by mali tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere, keď z týchto nevyplýva konkrétny termín konečnej splatnosti úveru, a tento nie je možné z údajov, ktoré má spotrebiteľ k dispozícii v čase uzavretia zmluvy, „vypočítať“ ani s ohľadom na počet a termín splatnosti jednotlivých mesačných splátok, keďže tento, v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. v zmluve absentuje. Konkrétny termín splatnosti jednotlivých mesačných splátok má byť totiž v zmysle zmluvných dojednaní (bod 2.2.) veriteľom určený až po schválení žiadosti spotrebiteľa o úver, z čoho vyplýva, že tento v čase uzavretia zmluvy nie je spotrebiteľovi známy. V čase uzavretia zmluvy o úvere teda spotrebiteľ nemal možnosť nadobudnúť vedomosť o splatnosti jednotlivých splátok úveru, a teda ani o termíne konečnej splatnosti úveru.

11. V súvislosti s námietkou žalovaného o nemožnosti spájania absencie tohto údaju s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, vzhľadom na to, že príslušná smernica uvedenie tohto údaju nevyžaduje, odvolací súd uvádza, že i keď Smernica Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES, ktorá predstavuje úplnú harmonizáciu práva v upravovanej oblasti, ktorú bola Slovenská republika povinná transponovať do svojho právneho poriadku, neuvádza ako jednu z požiadaviek i termín konečnej splatnosti úveru, a teda ide o údaj, ktorý zákon č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom do 30. 04. 2018) vyžadoval nad rámec smernice, je potrebné zdôrazniť, že smernice EÚ nemajú priamy účinok, teda nemôžu zakladať práva a povinnosti priamo sporovým stranám. Teória a prax Súdneho dvora EÚ vychádza z premisy, že v prípade nesprávnej transpozície smernice do vnútroštátneho právneho poriadku môže táto situácia viesť k použitiu tzv. eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy (tzv. nepriamy účinok smernice), ktorý má však svoje medze. Súdny dvor medze nepriameho účinku smernice prehľadne zhrnul vo veci Adeneler C-212/04 zo dňa 04. júla 2006, keď uviedol, že „povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva“. Vzhľadom na to, že znenie ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv, ktoré vyžaduje okrem uvedenia doby trvania zmluvy i uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru je jednoznačné, je súd povinný aplikovať toto jednoznačné znenie zákona. Žalobcovi však ostáva zachované právo na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej porušením komunitárneho práva, presnejšie porušením povinnosti včasnej, úplnej a správnej transpozície smernice, voči štátu.

12. Pokiaľ žalovaný v súvislosti s uvedením termínu konečnej splatnosti úveru v úverovej zmluve v odvolaní poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 146/2017, najvyšší súd sa v predmetnom rozhodnutí zaoberal možnosťou eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. 04. 2018 (v čase uzavretia úverových zmlúv medzi stranami sporu § 9 ods. 2 písm. l) zákona) v súvislosti s dovtedajšou rozhodovacou praxou všeobecných súdov, ktoré pre splnenie náležitostí v zmysle uvedeného ustanovenia vyžadovali rozpísanie výšky, počtu a termínov splátok, a to zvlášť pokiaľ ide o istinu, zvlášť pokiaľ ide o úroky a zvlášť pokiaľ ide o poplatky. V tomto smere sa pritom odvolací súd stotožňuje s tým, že v prípade ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. (§ 9 ods. 2 písm. l) zákona účinného v čase uzavretia úverových zmlúv, v súvislosti s plnením z ktorých si žalobca uplatnil nárok v tomto konaní), je, vzhľadom na nie jednoznačné znenie zákona, možné a potrebné toto vykladať v zmysle účelu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej v texte „Smernica“), a teda tejto možno v tomto smere priznať aspoň nepriamy účinok. Inak je tomu však v prípade ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorého znenie je jednoznačné, neprípúšťajúce rôzny výklad.

13. Odvolací súd zároveň dodáva, že v danom prípade, ako správne konštatoval i súd prvej inštancie, v úverovej zmluve absentovalo aj uvedenie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z., a to nie z dôvodu absencie rozpísania častí jednotlivých splátok, ale z dôvodu absencie uvedenia termínu splatnosti jednotlivých splátok, ako to už konštatoval odvolací súd v bode 10. odôvodnenia rozsudku.

14. V nadväznosti na námietku žalovaného, že zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, keď uvádza i spôsob vyplývajúci z čl. 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v Oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, odvolací súd uvádza, že určujúce základné parametre poskytnutého spotrebiteľského úveru požadované kogentnými ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z. musia byť uvedené v zmluve, a pokiaľ podstatné náležitosti dotknutej zmluvy obsahovalo až neskôr doručené oznámenie veriteľa o schválení úveru, ktoré navyše

nie je podpísané žalobcom, toto nie je možné považovať za súčasť zmluvy uzavretej medzi stranami. Vzniku zmluvy predchádza ponuka, následná akceptácia znamená uzavretie zmluvy. Ak však takáto akceptácia obsahuje nové podmienky, treba ju považovať za nový návrh na uzavretie zmluvy (§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pretože predstavuje (nový) jednostranný prejav vôle účastníka zmluvy.

15. Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalovaným žalobcovi na základe vyššie v texte uvedených úverových zmlúv, a teda vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného predstavujúceho plnenie žalobcu vrátené žalovanému nad rámec istiny poskytnutej na základe predmetných úverových zmlúv, ktorého výšku žalovaný nerozporoval. Odvolací súd len dodáva, že jedným z dôvodov posúdenia úveru ako bezúročného súdom prvej inštancie bolo i posúdenie dohodnutých úrokov a odmeny za poskytnutie úveru ako rozporných s dobrými mravmi a v dôsledku toho ako neplatnými, ktoré závery žalovaný v odvolaní nenamietal. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním, a pri rozhodovaní o ktorých súd správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 C. s. p., ako vecne správny potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalobca, a to v celom rozsahu, preto mu odvolací súd voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)